

Kristību solījums

„Kāpēc tu vēlies kristīties?” pavaicāja tētis.

Dževelīna Kārtere

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Tēt, vai es varu kristīties, kad man būs astoņi gadi?” Kītons jautāja.

Tētis pacēla skatienu no spēles, ko viņi spēlēja. „Tā ir liela izvēle. Vai nebūtu labāk pagaidīt, līdz tev būs 18 gadu?”

Kītons par to padomāja. „Bet man jau ir gandrīz astoņi gadi. Un 18 ir tik tālu!”

Tētis kādu brīdi klusēja. Viņš pārvietoja savu spēles figūriņu. „Kāpēc tu vēlies kristīties?”

„Es mīlu Jēzu,” Kītons sacīja. „Un es vēlos sekot Viņam.”

„Tas ir lielisks iemesls, lai kristītos,” teica tētis. Viņš smaidīja. „Es tevi atbalstīšu, ja tā ir tava izvēle. Neatkarīgi no tā, vai tev ir astoņi vai 18 gadi.”

Kītons apskāva tēti. „Paldies!” Tētis nebija Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas loceklis. Taču viņš reizēm tomēr gāja uz Baznīcu kopā ar Kītonu un mammu. Un, kad Kītons uzstājās vai dziedāja kopā ar citiem Sākumskolas bērniem Svētā Vakarēdiena sanāksmē, tētis vienmēr bija klāt.

Kad spēle bija beigusies, Kītons sameklēja mammu virtuvē.

„Tētis teica, ka es varu kristīties, kad man būs astoņi gadi,” viņš teica.

Mamma pasmaidīja. „Tas ir tik brīnišķīgi! Vai esi domājis par to, kas tevi kristīs?”

Kītons salika šķīvjus uz galda. „Vai tu domā, ka vectēvs varētu?” Vectēvs un vecmāmiņa kalpo misijā citā pilsētā.

„Mēs varam pajautāt,” sacīja mamma.

Pēc vakariņām Kītons no mammas telefona piezvanīja vectētiņam un vecmāmiņai. Pēc neilga brīža ekrānā parādījās viņu smaidošās sejas.

„Sveiki, vecmāmiņ! Sveiki, vectētiņ!” Kītons sacīja. „Vai zināt? Šogad, savā dzimšanas dienā, es gribu kristīties.”

„Tas ir brīnišķīgi!” sacīja vecmāmiņa.

„Vai tu mani kristīsi, vectētiņ?” Kītons jautāja.

Vectētiņa smaidis kļuva platāks. „Ar prieku!”

Kad pienāca viņa kristību diena, Kītons bija gatavs. Mamma un tētis aizveda viņu uz nelielo draudzes namu netālu no vietas, kur vectēvs un vecmāmiņa kalpoja misijā.

Kītons un vectēvs bija ģērbušies baltās drēbēs. Viņi sēdēja kopā, kad visi dziedāja. Tad mamma sacīja lūgšanu.

Tālāk tētis sniedza uzrunu. „Kad tu kristies, tu apsolī sekot Jēzum Kristus un ievērot Viņa baušļus. Viņš mācīja mums, kā mīlēt citam citu. Mīlestība ir labākais veids, kā dzīvot,” viņš teica.

Kītons paskatījās uz Jēzus attēlu, ko tētis turēja rokās.

„Kad mēs mīlam citus, viņi jūtas aprūpēti. Tas mums arī palīdz būt laimīgiem un saglabāt mieru. Tētis paskatījās tieši uz Kītonu. „Es šodien lepojos ar tevi par to, ka tu esi gatavs apsolīt sekot Jēzum Kristus. Es ceru, ka tavas kristības vienmēr atgādinās tev mīlēt Dievu un mīlēt citus.”

Kītons cieši apskāva tēti. Tad viņš sekoja vectēvam uz nelielo kristību baseinu. Kītons uzlika vienu roku uz vectēva rokas, bet otru — vectēvam rokā. Vectēvs sacīja kristību lūgšanas vārdus. Tad viņš iegremdēja Kītonu ūdenī.

Kad Kītons iznāca no ūdens, viņš smaidīja. Viņš to bija izdarījis! Viņš sekoja Jēzum Kristus. Drīz pēc tam viņš tika konfirmēts un saņēma Svētā Gara dāvanu. Tad viņš kļuva par Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekli.

Kītons bija priecīgs par iespēju pildīt savu solījumu — atcerēties Jēzu un ievērot Viņa baušļus. ●

Kītons sekoja Jēzum Kristus piemēram, tiekot kristīts! Kā tu seko Glābēja piemēram?

ELISAS TALENTAS ILLUSTRĀCIJA

